

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes,
Soliloquia et Manuale**

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

De multiplicibus beneficiis Dei, 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

post eos cæcus & nudus, & illaqueatus funibus peccatorum. Trahebant me post se in circuitu de vitio in vitium, & de luto in lutum, & ibam absque fortitudine ante faciem subsequenti. Servus eram, & servitatem amabam: cæcus eram, & cæcitatem desiderabam: vincetus eram, & vincula non horrebam. Amarum dulce, & dulce amarum credebam.

3. Miser eram, nec cognoscebam: & hoc quia sine Verbo eram, sine quo factum est nihil, per quod omnia conservantur, sine quo omnia annihilantur. Sicut enim omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil; sic per ipsum omnia conservantur, quæcunque sunt sive in cælo, sive in terra, sive in mari, & in omnibus abyssis. Nec pars parti in lapide adhæret, nec in aliquo creatorum: nisi quia per Verbum conservantur, per quod omnia facta sunt. Adhæream ergo tibi Verbo, ut conserves me; quia ubi à te recessi, perii in me: nisi quia tu, qui me feceras, refecisti me. Ego peccavi, tu me visitasti: ego cecidi, tu me erexisti: ego ignoravi, tu me docuisti: ego non vidi, tu me illuminasti.

C A P V T V I I .

De multiplicibus beneficiis Dei.

I. **M**iser ego, Deus meus, quantum teneor diligere te, ostende mihi; quantum debeo laudare te, demonstra mihi: quantum debeo placere tibi, innotesce mihi. Intona, Domine, desuper voce grandi & forti

in interiorem aurem cordis mei: doce me,
& salva me: & collaudabo te, qui creasti me
cum nihil essem; qui illuminasti me, cum
in tenebris essem; qui resuscitasti me, cum
mortuus essem; qui pavisti me à juventute
mea omnibus bonis tuis. Hunc inutilem
vermem, foetentem peccatis, nutris omni-
bus optimis donis tuis.

2. Aperi mihi, ô clavis David qui aperis,
& nemo claudit illi, cui tu aperis: claudis,
& nemo aperit illi, cui tu claudis. Aperi
mihi ostium luminis tui, ut ingrediar, &
videam, & cognoscam, & confitear tibi in
toto corde meo, quia misericordia tua ma-
gna est super me, & eruisti animam meam
ex inferno inferiori. Domine Deus noster,
quam admirabile & laudabile est nomen
tuum in universa terra! Ecquid est homo,
quod memor es ejus? aut filius hominis, quo-
niam visitas eum? Domine spes Sanctorum,
& turris fortitudinis eorum. Deus vita ani-
mæ meæ, per quam vivo, sine qua morior.
Lumen oculorum meorum, per quod video,
sine quo orbor. Gaudium cordis mei & lati-
tiam spiritus mei, diligam te toto corde meo,
& toto animo meo, & totis medullis & vi-
sceribus meis, quia tu prior dilexisti me.

3. Et unde hoc mihi, ô Creator cœli &
terræ, & abyssi, qui bonorum meorum
non indiges, unde hoc mihi quod dilexi-
sti me? O sapientia, quæ aperis os muto-
rum! ô Verbum, per quod facta sunt om-
nia: aperi os meum, da mihi vocem lau-
dis, ut enarrem omnia beneficia tua; quæ
mihi,

mihi, Domine, à principio contulisti. Ecce enim sum, quia tu creasti me: & quod me creares, & in numero creaturarum tuarum numerares, ab æterno tu præordinasti antequam quicquam faceres à principio, antequam extenderes cælos, necdum erant abyssi: adhuc terram non feceras, nec montes fundaveras, necdum fontes eruperant: antequam hæc omnia quæ fecisti per Verbum faceres, me creaturam tuam fore, certissima veritatis tuæ providentia prævidisti, & esse me creaturam tuam voluisti.

4. Et hoc unde mihi, Domine benignissime, Deus altissime, pater misericordissime, creator potentissime, & semper mitissime, quæ mea merita, quæ mea gratia, ut complaceret ante conspectum tuæ magnificæ majestatis, creare me? Non eram, & creasti me: nihil fueram, & de nihilo me aliquid fecisti. Quale autem aliquid? Non stillam aquæ, non ignem, non avem vel piscem, non serpentem, vel aliquid ex brutis animalibus, non lapidem vel lignum; non ex eorum genere, quæ tantum habent esse; vel ex eorum, quæ tantum esse possunt, & crescere; non ex eorum genere, quæ tantum esse & crescere & sentire possunt: sed super omnia hæc, voluisti me esse ex his, quæ habent esse, quia sum: & ex his, quæ habent esse & crescere, quia sum & cresco: & ex his quæ sunt, crescunt & sentiunt: quia sum, cresco, & sentio. Et paulo minus parem me creasti Angelis; quia rationem te cognoscendi, cum ipsis à te communem accepi. Sed paulo

paulo minus utique dixi. Nam illi tuam fœlicem notitiam jam habent per speciem, ego autem per spem, illi facie ad faciem, ego per speculum in ænigmate; illi plene, ego autem ex parte.

C A P V T V I I I.

De dignitate hominis futura.

1. **S**ed cum venerit, quod perfectum est, evacuabitur, quod ex parte est, quando jam revelata facie, tuam faciem videbimus. Quid jam prohibebit nos non esse minores paulo minus ab Angelis, quos tu Domine corona spei, quæ ornata est gloria & honore, coronaveris: quos tu nimis, quasi amicos tuos, honorificaveris: immo per omnia pares, & æquales Angelis? Nempe & hoc veritas tua dicit: Æquales sunt Angelis, & filii Dei sunt. Quidni filii Dei sunt, si pares fiunt Angelis? Vere quidem erunt filii Dei, quia filius hominis factus est filius Dei. Hoc utique consideranti mihi: fiducia est dicere: Non homo minor paulo minus est ab Angelis, non utique tantum æqualis Angelis, sed superior Angelis, quia homo Deus, & Deus homo, non Angelus.

2. Et dicam propter hoc, hominem esse creaturam dignissimam, quia Verbum, quod erat in principio Deus apud Deum: Verbum, per quod Deus dixit: Fiat lux, & facta est lux, Angelica scilicet natura: Verbum, per quod Deus creavit omnia in principio; idem Verbum caro factum est, & habitavit in nobis, & vidimus gloriam ejus. Ecce gloria,

ria,